

DEDICO aquesta ressenya de viatge a tots aquells que m'ho han demanat i molt especialment als meus tres germans, força més joves que jo i també força diferents de jo mateix.

PILAR: Esposa de catedràtic de Medicina i àvia d'una rècula de néts.

Filla de metge, esposa de metge, mare de metges, germana de metges...

Netfíssima, ordenadíssima, gentilíssima. Si hom entra a casa seva té la pregona sensació d'un descuit. De no haver-se rentat les mans i netejat les sabates abans d'entrar.

RAFEL: Catalanista acèrrim que no accepta cap càrrec polític remunerat. Metge hematòleg d'aquests que tot cercant la veritat, els seus anàlisis demostren, sovint, que vivim en una ignorant tranquil·litat i que tenim coses per dintre que poden portar-nos a l'altre món més inexorablement que l'eina d'un «navajero».

Pare de tres fills immersos en estudis de medicina i biologia.

ESTEVE: Metge - estomatòleg, carregat de feina i de dolences, moltes de les quals —afortunadament— són aprensions.

Escriptor «amateur» de novel·les de «lladres i serenos», demostra ésser un extraordinari estudiós de la psicologia de les actituds.

Així es veu en el llibre «Vellorío para vivos», que tot just publicat ja és difícil de trobar.

Com veieu, som una família amb poca imaginació, ja que tots plegats no sabem fer altra cosa que practicar —i estudiar— medicina i tot el relacionat amb ella.

A ells —ara que entro en la tercera edat— vull palesar públicament el meu amor fratern des d'aquesta revista on escric tant, i des d'aquest poble que, amb els anys, se m'ha anat ficant tant a dintre que procuraré exhalar-hi l'última alenada.

I - LES ILLES SEYCHELLES

EL PERQUÈ DEL VIATGE. — Des de fa sis anys la idea d'aquest viatge, és a dir, la volta al món pels antípodes, estava barrinant dintre meu (1).

Tenia, i tinc, el convenciment que és l'últim viatge important de la meua vida. La idea d'anar pel món amb un bastonet i eixugant-se la «candela» no fa per mi. Fa 16 anys que tinc una limitació d'altituds. Ja està bé.

D'altra banda ens fa l'efecte que anem dreturament a una dràstica limitació de la concessió de divises per a fer viatges ja que aquestes ens seran indispensables per a pagar els energètics de procedència forània. Això ens va fer accelerar el procés. En els preparatius no tinguérem gaire sort. Dues persones van morir de malalties agudes després d'haver-se inscrit i una munió davant de la desvalorització de la pesseta i la seva pròpia desvalorització econòmica i física van decidir que ja ens ho fariem i que ells es quedaven a casa o, com a màxim, se n'anrien a Andorra a comprar-se una brusa per tal de fer a la Duana de sortida un repòs molt convenient per a la salut.

La reducció de participants va augmentar el preu, de manera que ens vegérem obligats a prescindir de la guia professional que l'agència proporciona quan el nombre és suficient. Finalment els quatre i el «cabo» que quedàvem vàrem

decidir començar la volta al món per l'espai amb Air-France, via París.

VAGA. — Això de l'espai, al començament no va ésser veritat. El «personal de terra» dels aeroports espanyols va anunciar una altra vaga per un motiu que no recordo però que devia ésser, com la majoria, perquè s'augmentés el sou i la carestia de la vida. Les agències de viatge van assegurar que no passaria res. Iberia quatre dies abans va dir que no hi hauria vaga ja que Iberia no en feia i que els autocars, els empleats d'equipatges i avions, etc., tampoc en feien. Que sols era «personal de terra», el restaurant, la infermeria, els mossos dels carretons fora dels controls, el servei de neteja. En fi: que no passaria res.

Efectivament no va passar res. Vull dir que no va passar cap avió per cap aeroport espanyol. Tot el que ens va dir Iberia va ésser una enredada oficial.

Tres dies abans vam demanar a Via Sonic —que portava la part tècnica del viatge— que ens reservés places en el Talgo de la vigília al vespre. Sort n'hi va haver perquè, si no, ens quedàvem a terra. I malgrat el mal record que servàvem del nostre darrer viatge (2), la cosa va anar «sobre rodes». A les 9 del matí érem a París.

PARIS. — Allà ens esperava un enorme bus i un xofer disposats a portar-nos a tot arreu de la «ville lumière», però no hi havia massa interès perquè tothom la coneix com jo coneix Sta. Eulàlia. El nostre avió vers les Illes Seychelles sortia a les 7 de la tarda de l'aeroport d'Orly.

Vàrem acordar anar al Palais Chaillot, en una part del qual està instal·lat l'interessant Museu de l'Home. En aquest museu s'hi troba una de les estranyes i polèmiques escultures de l'illa de Pasqua, prevista en el nostre itinerari. Se'n diuen «moais» i el que es troba en el museu parisenc va ésser arrabassat de mala manera per Pierre Loti. Més endavant en parlarem.

Vàrem preparar aparells i flash per a fotografiar el moai, de cara al futur reportatge. Un empleat se m'acostà ràpidament.

—Monsieur, la foto est interdite.

Sorpresa. —Interdite? Pourquoi?

—C'est ordonné monsieur. La foto n'est pas autorisée.

Bé; es devia tractar de protegir la venda de fotos —transparències i postals— que a voltes comporta com un cànon que a voltes es paga a l'estat.

Però tampoc era això. No hi havia ni al Museu ni a les papereries dels voltants cap foto del moai. Tornàrem a la palestra.

—No em pot donar cap explicació? Una aclaració per petita que sigui?

—No senyor, és l'ordre i res més. I no insisteixi més.

Això va anar acompanyat d'una mirada fulminant que no venia a to.

Ua vegada més m'han enredat. M'havien dit que França era un país lliberal...

DJIBOUTI. — A l'avant-sala d'espera d'Orly uns «ecrans» de televisió en circuit tancat anunciaven la suspensió de tots els vols vers Espanya —le personnel des aeroports sont en greve—; jo juraria que les lletres lluien de contents de fer saber que per aquí no ens enteníem.

L'avió es plantà en mitja hora a Marsella i empenia el segon vol, mediterrani enllà abandonant Europa. Un sopar, un film en color que va tenir la virtut de deixar-me adormit com un soc, un vol per damunt del Mar Roig i encara era fosca nit que aterràvem a Djibouti, l'antiga capital de la colònia francesa de la terra dels Affars i dels Issas, que suava ha aconseguit la independència. Tot el país té un quart de milió d'habitants.

Aquesta independència és molt relativa, ja que França s'ha reservat l'aeroport, el port —porta d'entrada del mar Roig— i l'estació de la ferrada via de Djibouti a Addis-Abeba, única porta d'autèntica entrada i sortida de productes de la capital etiop. És curiós que això no ha sortit a cap diari o revista.

Amb Eritrea a un costat, Etiopia al mig i Somalia a l'altre banda, no creiem que hi hagi independència per molt de temps.

A l'aeroport —modest i xafogós— hi ha una venda de relloges japonesos a uns preus tan «subandorrans» que deixen peu plantat. Hom pot pagar amb qualsevol moneda ja que Djibouti aleshores encara no tenia moneda pròpia. Això

(1) Recordem que antípoda és la part de la terra totalment oposada a la que ens trobem.

(2) RONSANA. - Pont de Paris (Nº 73 - Des. 1975)